

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Revistă bimensuală — Anul 2 — No. 17

1 Septembrie 1933

— BUCUREȘTI —

Conținutul :

<i>Sanctuarul Său</i>	259
<i>Incepulul Împărăției lui Dumnezeu</i>	266
<i>Moartea Mielului lui Dumnezeu</i>	268
<i>Pentru ce nu a împiedecat Dumnezeu?</i>	270
<i>Texte de mărluriș pe luna Septembrie</i>	272

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehovă-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. & L.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de două ori pe lună de

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

J. F. RUTHERFORD, președinte W. E. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN ROMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII
ȘI TRACTATE BUCUREȘTI

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toți aceia cari studiază serios Biblia și cari, din cauza bătrâneții, infirmității sau din cauza situațiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuit dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reinnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principala agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea călăuzește pe toți cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei și trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	150.—
Cecho-Slovachia:	Coroane	24.—
Franța:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1,50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișiana 33, București 2
Cecho-Slovachia:	Hybesgasse 30, Brünn-Julienfeld
Iugo-Slavia:	Krekova ul. 18, Maribor
Franța:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario
Australia:	7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să. vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio al Societății de Biblii și Tractate

RADIO-BEZIERS	Lungime de undă 220,1 m.
Joi	20.00—20.15
BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 237 m.
Luni	19.45—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 223 m.
Marți (în franțuzește)	20.00—20.15
Duminecă (în englezește)	16.00—16.15
RADIO L. L. PARIS 0,8 kw.	Lungime de undă 370 m.
Vineri	19.45—20.00
RADIO TOULOUSE, 8 kw.	Lungime de undă 385,1 m.
Miercuri	19.00—19.15
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 312,8 m.
Joi	20.00—20.30
Duminecă	11.30—12.00
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

SANCTUARUL SĂU

„S'a înălțat până la oștirca cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirca aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S'a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său cel sfânt.” — Daniel 8:10, 11.

PARTEA II-a.

IEHOVA face ca dușmanii Lui înșiși să se cunoască, ca astfel să le astupe gura, și să nu le dea ocazie să se plângă de judecata Lui cea dreaptă. Apoi le vestește scopul său de a face judecată, pentruca astfel să aibe ocazie, să știe în prealabil, ce va fi sfârșitul lor; și înainte de toate să știe, că Iehova este Dumnezeuul atotputernic peste întreg pământul. El a lăsat profetului său Daniel să prezică un timp din viitor, când pe pământ se va ridica o mare stăpânire de sub domnia lui Satan, care va practica amăgire și înșelăciune, va persecuta poporul credincios al lui Dumnezeu, ba chiar se va scula și împotriva Prințului Păcii, și va desființa „sacrificiul perpetuu” și va arunca la pământ Sanctuarul Lui. Capitolul șaptelea a profetiei lui Daniel, explicat într'un număr precedent al „Revistei” caracterizează sistemul stăpânirii mondiale Anglo-Americane, adică Creștinătatea, ca „micul corn”, care vorbește cuvinte trufase contra lui Iehova și a Impărăției sale, care speră că va schimba timpurile și legile lui Dumnezeu, și pe sfinții Celui Prea Înalt îi persecută. Capitolul opt al profetiei lui Daniel, face pe mai departe cunoscut pe acelaș sistem nelegiuit numit „creștinătate”, ca pe aceea, care aruncă la pământ Sanctuarul, sacrificiul perpetuu îl desființează, și pe mai departe descoperă, când se va curăți Sanctuarul, și ce va fi rezultatul final.

* În anul întâi a domniei lui Belșazar, Daniel a avut o vedenie alor patru fiare, și a unei alteia fiare. Cu trei ani mai târziu a avut o vedenie, care în capitolul optulea a acestei profetii se descrie în amănunt; în vremea aceea era în Susan lângă râul Ulai, și vedenia în general se referă la acelaș lucru. Viziunea este însemnată în Daniel 8:3—12, și cititorul care cercetează, să citească cu grije aceste versete, înainte ce tratează ceea ce se spune aici. Daniel a căutat să înțeleagă vedenia: „Pecând eu Daniel, aveam vedenia aceasta, și căutam s'o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: Gavriile tâlcuște-i vedenia aceasta!” (Daniel 8:15, 16) Aceasta arată, că priceperea vedeniei profetice, se va da de Iehova prin Fiul său puternic Christos, capul clasei Templului.

* Gavriil s'a apropiat de Daniel și a zis: „Fii cu hure aminte fiul omului, căci vedenia pri-

vește vremea sfârșitului.” (Daniel 8:17) Acest timp a sfârșitului începe cu anul 1914, și versul al șaptelea arată, că vedenia nu se putea împlini sau înțelege înainte de anul 1914.” Apoi (Gavriil) năi-a zis: Iată, îți (adică clasei preumbrite de Daniel, anume rămășița) arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mănii, căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului.” (Daniel 8:19) Mânia lui Iehova se îndreaptă împotriva lui Satan și a organizației sale; și dovada arată, că stăpânirea a șaptea mondială a avut o propășire mai mare decât oricare altă parte a organizației văzute a lui Satan. Propășirea acestei stăpâniri mondiale continuă „până ce se va împlini mânia”, arătând, că ea este ultima stăpânire mondială care s'a lăfșit. „Împăratul (a șaptea stăpânire mondială, sistemul imperialist Anglo-American) va... propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.” (Daniel 11:36) Aceasta arată, că cu prăbușirea „creștinismului” va înceta propășirea și nelegiuirea acestei organizații nelegiuite. „Du-te poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” (Isaia 26:20) „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei mele.” — Zefania 3:8.

* Iehova scrie apoi ceva înainte despre istoria organizației lui Satan, conducând la „uriciunea pustiirii”. „Berbecete pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărății Mezilor și Perșilor. Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintâi împărat.” (Daniel 8 versurile 20, 21) Medo-Persia era a patra stăpânire mondială, și Grecia a cincia; și cea din urmă era mai puțin valoroasă decât a patra, dupăcum și un țap amărit este mai neînsemnat decât un berbec. Împăratul Alexandru cel Mare a fost împăratul cu „cornul cel mare dintre ochi” și cu armata lui de treizeci mii de soldați a cutropit imperiul Persian. Alexandru a murit în Babilon în anul 323 a. Chr. și împărăția a fost împărțită în patru părți; Ptolomeu a primit Egiptul, Seleucus Asia, Lysimachus Asia Mică și Casandar Macedonia. Profetul spune: „Cele patru coarne cari au crescut în locul acestui corn frânt, sunt patru împărății, cari se vor ridica din neamul a-

cesta, dar cari nu vor avea atâta putere." (Daniel 8:22) Nici unul din cei cinci împărați amintiți nu a fost atât de puternic, ca Alexandru Cel Mare. În anul 146 a. Chr. Macedonia s'a prefăcut într-o provincie romană, și în același an a ajuns Grecia în aceeași situație. În anul 133 a. Chr. Roma luă în posesiune teritoriul de stăpânire a lui Attalus, și din teritoriile țărilor câștigabile astfel s'a format provincia Asia. Cele patru împărății cari s'au ridicat, nu avură puterea imperiului grecesc de sub Alexandru.

² Gavriil dădu lui Daniel o explicație a acestei vedenii și trecu peste căderea stăpânirii Greciei și căderea stăpânirii Romei și își îndreaptă privirea deadreptul la a șaptea stăpânire mondială. Astfel nu se atinge de timpul dela moartea lui Alexandru, până la secolul al șaptesprezecelea, și aceasta scoate la iveală însemnătatea stăpânirii a șaptea mondială, cum apare în vedenia aceasta, și cum se referă la poporul sfânt al lui Dumnezeu. Să observăm, că profeția în Daniel 8:8 spune: „În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor." Cornul către vântul din vest (America), a fost aceea ce a condus la dezvoltarea stăpânirii a șaptelea mondială. Gavriil dă lui Daniel explicația în următoarele cuvinte: „La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umpluți măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean." (Daniel 8:23) Dovada adusă pentru explicația capitolului al șaptelea a profeției lui Daniel, arată că „împăratul fără rușine și viclean" amintit aici în versul 23 a capitolului opt este sistemul de stăpânire mondială Anglo-American, „Crestinătatea". Aceasta este exact în armonie cu Daniel 8:9, unde spune: „Dintre unul din ele a crescut un corn mic, care s'a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată." „Cornul mic" din acest vers este sistemul de domnie mondială Anglo-American, care are de punct cardinal situat în centru, și se numește cu totul potrivit „Britania Mare". Ca stăpânire mondială a început de fapt la începutul secolului al 17-lea, când regina acestei națiuni în mod oficial a pus temelii Societății comerciale Ostindice. Îndată după aceasta în anul 1607 s'a înființat prima colonie staționară engleză în Jamestown, Virginia; și aceasta a fost începutul celor treisprezece colonii a Britaniei în America, și aceste treisprezece colonii ani de rând au fost o parte constitutivă a Imperiului Britanic. (Watchtower, 1921, pag. 12) Imperialismul Statelor Unite ale Americii a început cu „Doctrina Monroe", în anul 1823. În prezent (1933) Statele Unite au proprietăți în Ost, Vest, Nord și Sud, și în urma doctrinei Monroe au o influență dominantă asupra Americii de sud și în unire cu Britania Mare stăpânesc finanța mondială.

³ În armonie cu cele spuse să observăm aici, că „cornul mic" pe care l-a văzut Daniel, a devenit nespus de mare. Începând cu Anglia, când era mică, a devenit aceasta fiara cu două coarne din Apocalips 13 versul 11; un corn reprezentând pe Britania Mare și teritoriile ei, și celalalt corn

reprezentând Statele Unite și posesiunile sale. Irlanda niciodată nu a fost o stăpânire mondială, și nu se putea privi ca una din coarne. Dacă privim la direcțiile cerurilor amintite de Daniel în 8:9, atunci cu „spre sud" se înțelege Africa, și spre ost înseamnă India, Australia și Zeelanda Nouă; în timp ce „spre țara cea minunată" desigur este vorba de Palestina, care se numește „țara cea mai minunată dintre toate". (Daniel 11:41) În anul 1869 Britania Mare a făcut canalul Suez, și în anul 1882 națiunea aceasta a luat în posesiune litoralul mării Persice și în același an 1882, britanii au întreprins o descindere în Egipt. Faptul că profeția amintește sudul, ostul și țara plăcută, se deduce fără îndoială, că Britania Mare a impus și în alte direcții; este doar fapt, că Britania Mare este și în nord și în vest, pânăcând Statele Unite zac în vestul cel mai îndepărtat. În felul acesta „cornul mic" se face cunoscut și mai precis.

⁴ Gavriil explică lui Daniel această parte a profeției și zice: „Se va ridica un împărat fără rușine și viclean". (Daniel 8:23) Desigur că aceasta descrie pe sistemul de domnie mondială Anglo-American. „Ce este mai tare decât un leu?" (Judecători 11:18) Britania Mare în mod simbolic se arată ca un leu, pânăcând Statele Unite în mod simbolic se arată ca un vultur răpitor, siluitor cu ghiare ascuțite. Aceste două națiuni constituie „fiara cu două coarne", ceea ce le face pe ele cunoscute ca pe atari pe cari profetul le descrie. „Viclean" descrie foarte potrivit diplomația Imperiului Britanic, care n'are seamă în între toate celelalte națiuni de pe pământ.

⁵ Cea mai mare domnie mondială care a existat cândva, este sistemul de domnie mondială Anglo-American, și fără îndoială Diavolul este acela, care a făcut-o atât de mare. Despre această a profețit Daniel în vedenie: „Și s'a înălțat până la ostirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din ostirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare." (Daniel 8:10) Gavriil tâlmăcește această parte a profeției în versul douăzeci și patru și zice: „El va fi tare dar nu prin puterea lui însuș." Profeția Apocalipsului în următoarele cuvinte explică, de unde a venit puterea aceasta mare: „Fiara pe care am văzut-o.... Balaurul (Satan) i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie, și o stăpânire mare". Popoarele de pe pământ sunt surprinse la vederea puterii atât de cuprinzătoare, care se practică de micile insule Britice, ca centrul Imperiului Britanic. Această stăpânire mondială vicleană, pe mulți copii ai diferitelor națiuni i-a silit și prin groază i-a subjugat, ca să facă pentru dânsii servicii de sclavi și să-i îmbogățească; prin banii câștigați pe nedrept, prin diplomația ei diavolească și apăsare vicleană și-a ținut puterea de domnie peste multe popoare a multor continente.

⁶ Gavriil spune în explicația lui pe mai departe: „El (a șaptea stăpânire mondială) va face pustiiri de necrezut." Cuvântul evreesc tradus aici „pustiire" se traduce și a „nimici" sau a „face pagubă".

Imperialismul Anglo-American a nimicit, a pustiit și a făcut pagubă multor popoare de pe pământ. Masele Indiei, Burii din Africa de sud, chinezii pustiiși și mulți alții mărturisesc, că aceasta este drept.

¹⁰ Ne întoarcem acum la versul al zecelea, unde spune: „S'a înălțat până la oștirea cerurilor.” Cuvântul tradus aici cu „oștire” se mai traduce și cu „a purta război” și „servici”. (1 Moise 2:1; Psalm 33:6; 2 Moise 12:41) Fără îndoială „oastea” reprezintă pe unii, pe cari Iehova i-a chemat cu o chemare cerească, a căror Cap și Împărat este Christos Isus, Regele. Imperialismul Anglo-American nu numai că s'a făcut mai mare decât stelele cerului, ci în mod trufaș își practică puterea contra poporului uns al lui Iehova și împotriva cauzei Împărăției, și cu mare energie a încercat să împiedece pe popor întru ascultarea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Spre întărirea acestei concluzii ne referim la declarația lui Gabriel asupra cuvintelor amintite mai sus, când spune în versul douăzeci și patru: „El... va izbuti în tot ce va începe, va nimici... și chiar pe poporul sfinților”. Cu privire tot la aceeaș stăpânire mondială sună profeția vedeniei lui Daniel în capitolul șaptelea: „Am văzut deasemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i-a biruit, până când a venit Cel îmbătrânit de zile”. (Daniel 7:21, 22, 25, 26) Aceasta dovedește că puterea apăsătoare a imperialismului Anglo-American va activa îndeosebi împotriva poporului sfinților, până când se va desfășura judecata finală.

¹¹ „Micul corn” care a crescut să fie sistemul imperialist „Anglo-American”, se face trufaș împotriva lui Dumnezeu și a Împărăției sale. Daniel 8:11 spune: „S'a înălțat până la căpetenia oștirii”. Nu poate fi nici o îndoială, că aceste cuvinte se referă la marele Prinț al păcii, la Regele Regilor, Domnul Domnilor. În ziua aceasta a lui Iehova, când marele Prinț și-a îmbrăcat puterea și domnește, și când toate națiunile de sub comanda Diavolului înaintază spre Armagedon, cât de neînțelept ar fi a aplica această profeție numai la papalitate? Este adevărat, că papalitatea constituie o parte a „Crestinătății”, și că prin urmare este o parte a acestei stăpâniri diavolești; însă profeția de aici nu se referă la papalitate, ci la puterea nelegiuită, asupritoare și vicleană, la imperialismul Anglo-American. În anul 1914 s'a întâmplat, că Mihail marele Principe s'a sculat și a început cu domnia sa. (Daniel 12:1) Astfel era cu neputință să găsească aplicare profeția lui Daniel înainte de 1914, în care timp papalitatea a avut foarte puțină putere. În „Crestinătate” papalitatea și protestantismul lucră mână în mână cu celelalte puteri stăpânitoare a organizației Diavolului și în comunitate constituie ei religia Diavolului sub denumirea „creștinism organizat”.

¹² Obsearvă, cât de precis arată faptele, că imperialismul Anglo-American este partea de căpetenie a „Crestinătății”, care el însuși se opune contra lui Christos Isus, Prințul Păcii și „căpe-

tenia oștirii”. Gavriil explică acest al unsprezecelea vers din capitolul opt al profeției lui Daniel, și-i vorbește în versul douăzecișicinci: „Și prin măestrile sale va face să izbutească înșelăciunea în mâna sa.” Nu există nici o națiune care să aibă o diplomatie mai vicleană, pentru înaintarea intereselor sale, ca stăpânirea a șaptea mondială, și din pricina aceasta a avut mare progres. Liga Națiunilor este o capo-d'operă de diplomatie sau viclenie diavolească ridicată împotriva Împărăției lui Dumnezeu și prin urmare împotriva Prințului Păcii. Imperialismul Anglo-American prin diplomația lui a născocit și a întemeiat instituția diavolească numită Liga Națiunilor. Președintele Statelor Unite a fost privit ca întemeietorul Ligei Națiunilor, dar de fapt cetățeni englezi au fost aceia, cari au formulat-o. Președintele Statelor Unite chiar până la ceasul său de moarte a încercat să silească poporul American să intre în Liga Națiunilor.

¹³ Pe mai departe tot procedura diplomatică a stăpânirii a șaptea mondială a fost aceea, care a ațâțat pe pruşii lacomi și setoși de sânge la gelozia diavolească, pricinuind în modul acesta izbucnirea războiului mondial și nimicirea atâtor oameni. Gavriil spune mai departe despre „fiara cu două coarne”, care este numele cunoscut pentru imperialismul Anglo-American: „Inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni, cari trăiau liniștiți.” Este cunoscut în general, că după războiul mondial s'a început o propășire fără seamăn în afaceri comerciale în teritoriile stăpânirii a șaptea mondială. Prin înșelăciunile, cari au fost efectuate în urma folosinței înșelătoare a banilor încasați de pe spinarea poporului în timpul războiului, s'au ridicat foarte mulți milionari noi. Au fost aduse la iveală întreprinderi sinistre și de renume rău de tot felul, îndeosebi dela 1920 până la 1929, și în 1929 a început depresiune mare comercială în întreaga lume, și de atunci încoace mulți oameni au fost distruși. Mulți cari s'au îmbogățit, urmând exemplul altor conducători vicleni și lacomi, și cari în cursul depresiunii financiare au pierdut totul, au săvârșit sinucidere. Un număr mare de consacrați au devenit în vremea aceea nepăsători față de legământul lor cu Domnul, ei s'au dedat la multe speculațiuni și întreprinderi comerciale și au prosperat; și în urma iubirii lor de bani și-au pierdut viziunea scopului lui Dumnezeu și au dispărut, „cufundându-se în mare”. (1 Timotei 6:9, 10; Proverbe 1:32) Aleșii lui Dumnezeu nu s'au lăsat ademniți de chestiunea aceasta vicleană, ci au continuat cu credincioșie să pună mărturia.

¹⁴ Domnia a șaptea mondială continuă să se răscolească împotriva „Împăratului împăraților”, întrucât se opune cu stăruință marilor fapte, că timpul națiunilor s'a terminat în 1914, că Christos Isus este acum prezent și este Împăratul de drept al pământului și că toți trebuie să îngenuncheze înaintea Lui. (Apocalips 11:15) Prin întemeierea Ligei Națiunilor și diferitele contracte de pace, prin ținerea de conferințe și o nesoco-

tire desăvârșită a adevărului despre Impărăția lui Dumnezeu și alte lucruri, imperialismul Anglo-American, în „Creștinătate”, martorii lui Iehova chiar și până în zilele de azi sunt tare combătuți. Anglia interzice, ca vestea Impărăției lui Dumnezeu să se predice pe radio în cuprinsul țărilor sale, și acuma și Canada caută să împiedece aceasta. Canada nu numai că a retras autorizațiunea oficială dela stațiunile de radio pe care poporul lui Dumnezeu le posedă în scop să vestească adevărul, ba chiar au adus o deciziune că Cuvântul lui Dumnezeu, al adevărului și a Impărăției nu poate emite prin radio numai după ce mai întâi vor fi primit autorizația prealabilă pentru aceasta. Este cunoscut în public, că preoșimea bisericii anglicane sau elementul religios stă înapoia acestor năzuințe, ca să împiedece ca poporul să priceapă vestea Impărăției; și în felul acesta pe față se „ridică împotriva Impăratului”, și împotriva Impărăției sale. Această autoritate arogantă de cenzură se răscoală contra Domnului și unșilor săi, chiar așa precum a prezis aceasta Domnul Dumnezeu, că se va întâmpla. Pentru a dovedi presupunerea că preoșimea făcătoare, care în mod fals pretinde că reprezintă pe Dumnezeu, este conducătoarea acelor care se luptă contra lui Christos și contra Impărăției sale, prezentăm următoarea, ce încurând a fost publicat în presa Canadiană:

„Hector Charlesworth, președintele comitetului de radio a declarat, că a fost înaintată o plângere susținută cu demnitate de o grupă de preoși anglicani din Saint John”; și această dare de seamă din ziar numește pe câțiva din preoși, cari au ridicat protestul, anume: Rev. Kanon R. P. McKim, primatul bisericii „St. Luke's”; Rev. W. C. V. Martin, primatul bisericii „St. Mary's”; și Rev. T. Hudson Stewart, primatul bisericii „St. John's”.

„Sacrificiul perpetuu”

¹⁵ Urmașii credincioși ai lui Christos timp îndelungat au fost de părere că introducerea „slujbei” (în limbaj bisericesc) de papalitate ar fi constituit împlinirea profeției cu privire la ștergerea sacrificiului perpetuu. (Vezi Vol. 3.) Părerea aceasta nu este întărită nici de fapte și nici de profeție. „Creștinătatea organizată” dela începutul ei a fost cu adevărat religia diavolească ivită sub titlul fals de „creștinism”; și aceasta este dovedită prin faptele de neîngăduit, ceace sunt bine pricepute de cei devotați cu credincioșie Domnului. Adevărații urmași ai lui Christos niciodată nu au fost populari în lumea lui Satan, și nici nu puteau să fie, deoarece Isus le-a explicat aceasta clar și pe înțeles. „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v'am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urește lumea.” (Ioan 15:19) Contrar acestui adevăr biblic, „creștinismul organizat” a devenit religia populară a teritoriului dominant numit „Creștinătate”, și acesta este cazul și până

azi. Constantin, cel dintâi, cezarul stăpânirii a șasea mondială, reprezentantul de pe pământ al lui Satan, a adoptat religia, pe care a numit-o „Religia creștină” și prin aceasta mulți oameni au fost amăgiți. Că a fost condus de Satan să facă aceasta se dovedește prin următoarele fapte: „În campania din Italia, cum se spune a observat o cruce în flacări pe cer, anume sub soare, care a purtat următoarea inscripție: „In hoc signo vinces” (În acest semn vei învinge). În mod corespunzător a lăsat să se facă un stindard în forma aceasta, numit *Labarum*... Senatul a numit pe Constantin de conducător suprem și a declarat că ar fi august și Pontifex Maximus (Cel mai înalt preot). În anul 313 împreună cu Licinius a lansat decretul renumit de toleranță (indulgență) în favoarea creștinilor... Acest decret semnaleză momentul triumfului crucii și căderea păgânismului — The Americana, Vol. 7, Pag. 551.

¹⁶ Aceasta indică începutul „creștinismului organizat”, care de atunci încolo a fost numit „papalitate” și „protestantism”, ambele au constituit o parte esențială a organizației lumii acesteia, care este organizația lui Satan. Ambele sunt active acuma în teritoriile de domnie numite „Creștinătate” și ambele se numesc „creștine”.

¹⁷ Partea profeției cu privire la „sacrificiul zilnic” față de ceea ce poporul lui Dumnezeu știe acuma despre organizația Diavolului, face necesară o explicație îngrijită. Traducerea Nițulescu spune la Daniel 8:11 „s'a desființat sacrificiul cel perpetuu al său”, dar mai potrivită și în armonie cu traduceri engleze și germane, este cea din traducerea nouă, unde spune: „și-a smuls jertfa necurmată”. Această profeție se referă de tot clar la ceva, ce se bazează pe jertfa de răscumpărare, iesă la iveală din aceasta și se adaugă la aceasta în continuare, anume prezentarea zilnică, necurmată a corpurilor clasei servului credincios al lui Dumnezeu, care pune mărturie în public pentru Numele lui Iehova și pentru Impărăția Lui. Această concluzie se întărește de textul scriptural indicat mai jos; și înainte ce am indica textul, am dori să observăm, că sistemul de domnie mondială Anglo-American, care este „Creștinătatea” și în care conlucrează atât catolicii cât și protestanții, au desființat sacrificiul necurmat (zilnic) a punerii mărturiei pentru Iehova și Impărăția sa, și în felul acesta a aruncat la pământ locul sfânt; aceasta a avut loc în 1918. Ca să putem prețui mai bine această parte a profeției, este necesar, ca înțelesul scriptural a „sacrificiului necurmat” să se explice la lumina textelor ce urmează mai jos.

¹⁸ Cuvântul ebraic este „tah-meed” și se traduce cu „zilnic” precum și cu „necurmat”. Precum indică textele următoare, aceasta are a face cu serviciul necurmat al Leviților sau servii consacrați ai Domnului. „Puși lângă fiii lui Aaron pentru slujba Casei Domnului, ei aveau să îngrijească de curți și de odăi, de curățirea tușurilor lucrurilor sfinte, de împlinirea slujbei în Casa lui Dumnezeu. Ei aveau să stea în fiecare dimineață și în

fiecare seară ca să laude și să mărească pe Domnul, și să aducă neîncetat înaintea Domnului toate arderile de tot Domnului, în zilele de Sabat, de lună nouă și de sărbători, după numărul și obiceiurile rânduite.” (1 Cronica 23:28, 30, 31) „A pus pe preotul Tadoe și pe preoți, frații săi, înaintea locașului Domnului, pe înălțimea din Gabaon, ca să aducă necurmat Domnului arderi de tot dimineața și seara, pe altarul arderilor de tot, și să împlinescă tot ce este scris în legea Domnului, poruncită lui Izrael de Domnul.” (1 Cronica 16 versurile 39, 40) „Apoi a strigat ca un leu: Doamne am stat mereu în turnul meu de pază, și stam de strajă în toate nopțile.” — Isaia 21:8.

¹⁹ Servii lui Iehova să nu înceteze de bună voie cu mărturia lor, ci necurmat trebuie s'o transmită. „Pe zidurile tale Ierusalime am pus niște străjeri, cari nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi cari aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc!” (Isaia 62:6) „Nădăjduiește totdeauna în Dumnezeuul tău”. (Osea 12:6) „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.” (Psalm 34:1) „Pe tine te laud fără încetare.” (Psalm 71:6) Aceste texte scripturale scrise cu multă vreme înainte își găsesc aplicarea deosebită la poporul consacrat al lui Dumnezeu dela finea lumii, și în toate textele indicate se folosește acelaș cuvânt ebraic, care în Daniel 8:11 este tradus „necurmat” sau „zilnic”. Aceasta se mai întărește și de alte texte a Testamentului Nou cu privire la aducerea jertfei necurmata Domnului, cum se arată în următoarele:

²⁰ Servii credincioși ai lui Dumnezeu neîncetat trebuie să-și aducă sacrificiul. „Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor, cari mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13:15) Fără îndoială aceasta se referă la serviciul necurmat și credincios a unșilor întru vestirea N numelui și Cuvântului lui Iehova și a Impărăției sale, lăudându-L și preamărindu-L în felul acesta.

²¹ Să observăm și următoarele texte: „Și tot timpul stăteau în Templu, și lăudau și binecuvântau pe Dumnezeu.” (Luca 24:53) „Și toată ziua în Templu și prin case (din casă în casă vestind solia, cum o fac acuma martorii lui Iehova) nu încetau a învăța și a predica pe Christos.” (Fapte 5:42) „Eu mor în toate zilele”. (1 Corinteni 15:31) „Care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac.” — Evrei 7:3.

²² Prin El, acest preot credincios, continuă urmașii Lui credincioși să aducă jertfe îndreptate Domnului. Profeția tratată aici, cum a fost arătat mai dinainte, trebuie să-și aibă împlinirea „la sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirei lor”. — Daniel 8:23.

²³ Este adevărat că atât secțiile catolice, cât și cele protestante a „Creștinătății”, prin crezurile lor precum și prin purtarea lor au negat valoarea jertfei de răscumpărare și în mod uricios au ocărât Numele lui Dumnezeu și Christos Isus; dacă însă li se pune în vedere cazul, atunci ambele sus-

țin că cred în Christos Isus, și această religie organizată de Diavol este aceea, care a înălțat materialul curat, crucea și prin aceasta a înșelat și a dus în eroare milioane de oameni. Faptele amintite aici leagă „semnul crucii” din timpul lui Constantin cu folosința „crucii” ca simbol până în zilele noastre; și toate aceste fapte arată o cale de ocărarea lui Dumnezeu apucată de „creștinismul organizat”, dar nu se referă la Daniel 8:11. Pe lângă aceasta știm, că aceste sisteme religioase a stăpânirii a șaptea mondială și a altor stăpâniri nu au putut împiedeca socotirea neconținută a meritului jertfei de răscumpărare pentru poporul credincios al lui Dumnezeu. Ar fi imposibil a desființa prin introducerea misei (slujbei bisericesti) meritul jertfei de răscumpărare și socotirea necurmată a acesteia pentru toți, cari prin credință în Christos Isus, sunt în adevăr devotați Domnului Dumnezeu. Chiar dacă s'ar spune, că misa a fost pusă ca înlocuire în locul jertfei lui Christos, totuș aceasta nu ar putea influența în nici un fel valoarea adevărată sau meritul jertfei lui Christos Isus. Desigur Diavolul însuș neagă valoarea jertfei de răscumpărare, și aceasta a făcut-o el chiar îndată după moartea lui Isus; dar nu se poate spune, că „jertfa necurmată” sau „jertfa zilnică” ar fi fost desființată în felul acesta. În urma faptelor cunoscute acuma și în armonie cu înțelesul scriptural al cuvintelor „jertfa necurmată” și „sacrificiul perpetuu”, chestiunea se prezintă cu totul clară.

²⁴ Indecursul războiului mondial, Anglia, Canada, Statele Unite și alte părți a sistemului de domnie mondială Anglo-American, au pus capăt mărturiei publice a martorilor lui Iehova de pe pământ. Astfel a fost desființat de „cornul mic” (imperialismul Anglo-American) jertfa necurmată, ce înseamnă serviciul zilnic necurmat al preamărării lui Iehova. (Evrei 13:15) Războiul mondial, care s'a început la 1914 dădu ocazie la aceasta și în 1918, s'a revocat libertatea predicării Evangheliei Impărăției lui Dumnezeu, și mulți martori ai lui Iehova au fost aruncați în temniță. Chiar în sine cuvintele profeției arată, că ele trebuie să găsească aplicare pe timpul, când Domnul a apărut în Templul său, deoarece în Templu sau în cortul întrunirii a fost că jertfa de ardere a fost adus necurmat atât dimineața cât și seara; și deoarece în legătură cu cortul întrunirii sau Templul s'a făcut jertfe, atunci împlinirea acestei profeții își găsește aplicare pe vremea rezidirei Templului, ceea ce a avut loc în 1918. Acela, care desființează jertfa necurmată, care „se înalță pe sine până la căpeteniile ostirei”, și este „obraznic și vicelan”; toate aceste cuvinte de caracterizare arată, cum se dovedește din dovezile aduse mai înainte, că sistemul imperialist Anglo-American, partea principală a Creștinătății este acela, care a trebuit să săvârșească lucrul acesta nelegiuit, și precum s'a arătat mai sus, le-a și săvârșit.

„Aruncat la pământ“

²⁵ Sanctuarul lui Iehova este organizația Lui principală, compunându-se din Christos Isus, Capul, și membrele corpului său, unși ca să fie regii și preoții lui Dumnezeu, și care de necesitate trebuie să cuprindă și pe „membrele picioare” credincioase depe pământ. „Și locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ.” (Daniel 8:11: „Locul” este un teritor sau un loc întărit. Cuvântul ebraic „loc” se folosește la lucrurile care se referă la Iehova și serviciul Lui. „Locul” sau temelia sanctuarului său este poporul credincios de legământ al lui Dumnezeu depe pământ, anume membrele picioare a Celui Uns. (Ezra 2:68; 1. Regi 8:13) Aceștia sunt cei mai inferiori ai clasei sanctuarului lui Iehova, adică fundamentul. Aruncarea la pământ de necesitate trebuie să se refere la membrele credincioase a corpului lui Christos depe pământ, întrucât dușmanul în timpul aruncării la pământ a fost deja aruncat jos din cer; și o aruncare la pământ a organizației lui Iehova din cer, ar fi o absurditate.

²⁶ Faptele întărește pedepșin concluzia de mai sus. În timpul războiului mondial membrele credincioase a organizației lui Dumnezeu depe pământ, au fost aruncate la pământ, și servii lui Satan au nesfințit sanctuarul lui Dumnezeu, care este locașul prin spiritul său; și dușmanul a făcut aceasta, întrucât a împiedecat slujba membrilor corpului, și a asuprit pe poporul de sanctuar al lui Iehova depe pământ, i-a aruncat în temniță și i-a înjosit în diferite chipuri.

²⁷ Desființarea jertfei necurmata, aruncarea la pământ a sanctuarului, înființarea uriciunii, au avut loc de fapt în unul și același timp. „Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca sfântul locaș, celătuia, vor face să înceteze jertfa necurmată, și vor așeza uriciunea care pustiește.” (Daniel 11:31) Aceasta înseamnă, că elementul comercial, militarismul și forța polițienească, mână în mână cu „forțele militare” religioase, sau puterea religioasă a domniei a șaptea mondială, cari elemente din partea lor iarăș au fost sprijinite de împărat sau puterea domnitoare politică și cari împreună cu cel din urmă au procedat amăsurat poruncilor Diavolului, „au nesfințit sanctuarul, celătuia”, anume pe sanctuarul lui Iehova; deoarece El este țaria lor. (2. Samuel 22:33; Neemia 8:10) În loc să primească pe Christos Isus ca piatră de unghiu sau ca pe Capul organizației lui Dumnezeu, și a se supune domniei sale, sistemul de domnie mondială Anglo-American, adică „Creștinătatea” a lepădat Impărăția lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu l-a aruncat înapoi sa și l-a călcat în picioare. (Psalm 50:17) În locul Impărăției lui Dumnezeu, sub Christos, a șaptea domnie mondială a adus în existență și a așezat Liga Națiunilor, care este o uriciune în ochii lui Dumnezeu. Ea a lepădat Impărăția lui Dumnezeu, și a declarat cam în felul acesta: „Această instituție făcută de oameni Liga Națiunilor să stăpânească peste lume”. Când contractul Ligei Națiunilor a

fost încheiat, poporul credincios al lui Dumnezeu a fost deja „aruncat la pământ”, și ocazia acestuia de a aduce jertfa necurmată sau zilnică a preamăririi și serviciului pentru Iehova și Impărăția Lui, a fost răpită, și în urma acestui fapt a fost necinstit Numele lui Iehova. În felul acesta a dispus de niște oști, a stăpânirii a șaptea mondială a Diavolului; și ei „au desființat jertfa necurmată și au așezat uriciunea pustiei”, chiar așa cum a prezis aceasta profetul. — Daniel 11:31.

„A încercat și a izbutit“

²⁸ A șaptea stăpânire mondială a făcut o mare fărădelege când a întărit și a înălțat Liga Națiunilor. În aceasta este sprijinită de elementul comercial, puterea militară, forța polițienească, preoțimea și borșoșii politici, și aceste oști adunate laolaltă au fost folosiți de Diavolul, ca să combată adevărul și să distrugă și pe cei ce vestesc adevărul. „Și o oaste împreună cu sacrificiul cel perpetu s'a dat celui nelegiuit, care a aruncat la pământ adevărul; a încercat multe și a izbutit.” (Daniel 8:12) Negreșit că cuvintele înseamnă, că s'a format „o oaste” sau o pază militară, ca să împiedece aceea, ca poporul Lui credincios să preamărească neîncetat pe Iehova și să-i servească necurmat. Aceasta s'a întâmplat în teritoriile stăpânite de „Creștinătate”, și numai acolo au fost persecutați și aruncați la pământ martorii lui Iehova. Întru săvârșirea acestui lucru nelegiuit, preoții catolici și protestanți cu ceilalți reprezentanți ai lui Satan, au lucrat în deplină înțelegere. Unșii lui Dumnezeu se bucură acuma că înțeleg lucrul acesta, căci este o dovadă pe mai departe, că sunt pe calea bună și servesc pe Iehova; din aceasta pot să recunoască, că lucrurile acestea au fost scrise dinainte spre mângăierea lor, pentruca să le întărească speranța.

²⁹ A șaptea stăpânire mondială, începând cu „cornul mic” a procedat de minune și a prosperat. Prin diplomație, fățărnicie, înșelăciune, amăgire și un abuz peste măsură de forța militară și navală, imperiul acesta a avut prosperare mare. Priviți la Africa, Asia, continentul American și la insulele mării și în toate acestea bate la ochi prosperitatea materială a stăpânirii a șaptea mondială. Furnicarul de oameni, cari sunt activi în serviciul comercial-militar și naval, în politică, diplomație și religie, a avut o prosperitate comună, și aceasta a stărnit la oamenii sinceri depe pământ uimire și mare mirare. Iehova cu deosebire în teritoriile stăpânirii a șaptea mondială a lăsat să se pună mărturie din abundență, și chiar acolo au aruncat forțele militare ale lui Satan, adevărul la pământ. Pelângă aceasta au susținut cu țarie religia diavolească numită „creștinism”, ca să orbească ochii oamenilor sinceri, față de organizația dușmană într'adevăr nerușinată. Satan îndeamnă pe funcționarul lui suprem, pe Gog, să pună la cale un complot împotriva poporului lui Iehova; și în țările stăpânirii a șaptea mondială sau a „creștinătății” s'au săvârșit fapte dovedite întru

afăptarea acestei conspirații și se săvârșese și acum **incontinuu** pentru a se lupta contra lui Dumnezeu și a Impărăției sale. Această conspirație criminală a fost constituită pe timpul venirii Domnului Isus la Templul lui Iehova, și conspiratorii dela acel timp au fost ocupați cu aceea, ca să opereze pe față contra poporului uns al lui Dumnezeu.

Satan a știut precis, că va veni timpul, când trebuie să se rezolve chestiunea cea mare a supremației, și el a făcut pregătiri pentru aceasta. Acum este evident, că scopul lui Satan a fost, ca maidegrabă să nimicească pe oameni, decât să fie nevoit să vadă cum domnește peste ei Christos Isus; și din cauza aceasta a împins națiunile în războiul mondial. Lăcomia oamenilor după câștig a fost aceea, ce a făcut partea comercială a organizației Diavolului să fie cea mai tare și puternică. Sistemul de domnie mondială Anglo-American în privința comercială a avut mai multă propășire ca oricare altă stăpânire, care a existat cândva pe pământ. Această prosperitate comercială, a trezit între diferitele națiuni a „Crestinătății” o gelozie criminală, ceea ce a fost introdusă de Diavolul chiar în scopul, de a distruge neamul omnesc. Satan a făcut pe servul său, fostul kaiser al Germaniei, și pe susținătorii lui setoși de sânge prusieni să creadă, că el, kaiserul ar fi fost sortit din cer, ca să fie cel mai suprem aici pe pământ, și ca să distrugă pe toți aceia, cari i se opun. Stăpâniți de această idee, Prusii s'au pus pe treabă, ca să cuturească lumea; Satan însă în acelaș timp a jucat diplomația Britaniei contra politicii Germaniei, și astfel a cauzat ciocnirea, pentru a-și duce la împlinire scopurile sale demente... Satan a avut fără îndoială o cunoștință aproximativă despre vremea, când Iehova va așeza pe tronul său pe Impăratul său Christos Isus, și îl va trimite să domnească, și el (Satan) a manevrat forțele sale militare în mod corespunzător. Până în anul 1914 Germania a devenit deja o mare putere maritimă, care numai de flota navală a imperiului mondial Anglo-American a fost întrecută. Germania a organizat forțe militare, pe care mulți le-au ținut pe vremea aceea de cea mai bună din lume. Intre timp și până la „timpul sfârșitului” atât Germania cât și Britania Mare s'au pregătit la ciocnirea cea mare, pe care a voit s'o deslănțuiască Satan. Chiar la timpul hotărât, în anul 1914, Germania, sub conducerea lui Satan, a stăpânitorului nevăzut, a lăsat să ducă pe front forțele sale militare, și marele război mondial a luat foc. Imperiul Britanic a știut ce o să urmeze și era pregătit și era pe front, gata să înceapă lupta. Lupta ucigătoare a durat patru ani, și nu ar fi încetat până ce națiunile nu ar fi fost distruse, dacă Satan ar fi putut să fie stăpân peste întreaga situație. Războiul s'a sfârșit fără să fi adus o izbândă definitivă pentru una sau alta din partizi, și nimeni nu a putut să aducă adevăratul motiv, că pentru ce s'a oprit atunci.

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

- Alin. 1. Cum descopere Iehova pe dușmani Lui? Pentru ce în felul acesta? Pentru ce li se transmite o prevestire? Ce scop profetic are capitolul șaptelea și pe mai departe a optulea a cărții lui Daniel.
- Alin. 2. Spune pe scurt ce a văzut Daniel în vedenia amintită în capitolul 8 versul 1? Cu ce rezultat a căutat Daniel să aibă o pricepere a vedeniei?
- Alin. 3. Explică cuvintele care obvin în versurile 17 și 19: a) „vedenia privește timpul din urmă”; b) „Vreau să-ți explic”; c) „In timpul din urmă a mâniei”. Care este împăratul care va avea reușită. (11:36) Arată cu texte scripturale, că aceasta va fi ultima stăpânire mondială a lui Satan.
- Alin. 4. Ce se înțelege sub cuvintele simbolice în versurile 20 și 21 și ce înseamnă ceea ce se spune în versul 22?
- Alin. 5. 6. Arată faptele istorice, care servesc la aceea, ca să facă de cunoscut „cornul mic”, care „s'a mărit nespun de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată”.
- Alin. 7, 8. Care fapte fac de cunoscut pe regele „fără rușine și viclean”? În ce relație stă cu aceasta fiara cu două coarne? Explică cu texte scripturale puterea neamăsurată a „fiarei”. Arată, dacă manifestarea unei astfel de puteri este de fapt în armonie cu izvorul de unde porcede.
- Alin. 9. Cine va face „pustiiri de necrezut”? Cum s'a împlinit aceasta?
- Alin. 10. Ce înțelegem noi sub cuvintele: „(Cornul mic) s'a înălțat până la oștirea cerurilor” și „a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta”? Ce înțeles au cuvintele „Am văzut cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, pânăcând a venit cel îmbătrânit de zile”?
- Alin. 11—14. Arată împlinirea și timpul împlinirii cuvintelor profetice: „s'a înălțat până la căpetenia oștirii cu o armonie cu declarația din versul 25. Care sunt faptele care corespund profeției „Inima i se va îngâmfă, va pierde pe mulți oameni”?
- Alin. 15, 16. Arată obârșia și capul „cristinismului organizat”.
- Alin. 17—21. Clarifică prin texte scripturale, că ce se înțelege cu „jertfa necurmată”.
- Alin. 22—24. Cum și prin cine a fost desființată jertfa perpetuă?
- Alin. 25, 26. Ce înțelegem sub „locul sanctuarului”? Când și cum a fost aruncată la pământ?
- Alin. 27. Care este împlinirea exprimării profetice a) „ei vor nesfinți sanctuarul, cetățuia”? b) „și vor așeza uriciunea pustiirii”?
- Alin. 28. Cine este oștirea amintită în versul 12? Cui s'a dat această oaste? Cum se va da „împreună cu sacrificiul cel perpetuu celui nelegiuit”? Ce influență are asupra poporului uns al lui Dumnezeu înțelesul acestor lucruri?
- Alin. 29. Care sunt faptele care dovedesc, că a șaptea stăpânire mondială a lucrat și a prosperat?
- Alin. 30. Dă motivul pentru pregătirile mari navale și militare a națiunilor conducătoare până la 1914, și că națiunile apoi deodată s'au încăerat în război.
- Alin. 31. Pentru ce chiar în 1918 s'a sfârșit războiul

mondial, când nici o partidă nu a câștigat o biruință decisivă? Arată importanța unei înțelegeri adevărate și o apreciere cuvenită a acestui lucru. Arată, dacă s'a terminat prescurtarea scopului.

Alin. 32. 33. Cine va fi „zdrobit fără mână de om”? De cine? Când? Ce înseamnă cunoașterea acestui

fapt pentru unșii din timpul prezent? Care este partea sau dreptul lor în relația aceasta? Numai cu ce condițiuni își pot păstra privilegiul acesta? Ce întrebare importantă și în legătură cu aceasta așteaptă o explicație deosebită?

W. T. din 1 Iulie 1933.

INCEPUTUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

IN SCRIPTURA evreiască care a fost întocmită și păzită de Iehova pentru îndrumarea oamenilor care trăiesc acuma pe pământ, găsim o profecție marcantă despre o anumită operă minunată, care se va face în timpul prezent în lumea întreagă. Această lucrare care în anii decurând trecuți a avut numai un mic început, continuă cu o putere din ce în ce mai mare, și pătrunde în spre toate direcțiile globului pământesc. Ce este lucrarea aceasta?

Dumnezeu a vestit înainte lucrul întemeierii Împărăției sale și a declarat prin profetul său: „Iată pun o temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică; cel ce crede nu se va grăbi. (Isaia 28:16) Indicațiune „piatră”, folosită aici în Sfânta Scriptură reprezintă în mod simbolic pe Regele Uns al lui Dumnezeu. Punerea pietrei înseamnă așezarea lui Isus Christos, Unsul lui Dumnezeu, ca Împărat. Împăratul se va prezenta acelorora, cari mărturisesc că sunt copiii lui Dumnezeu. Profecția aceasta a fost împlinită în mic în anul 33 d. Chr., exact la trei ani jumătate după ungerea Domnului. În acel timp a intrat Isus călare în Ierusalim și s'a oferit ca Rege iudeilor, cari susținură, că ar fi poporul lui Dumnezeu. Pe timpul acela era deja încercat și probat, și în momentul acesta le-a fost oferit ca Împărat; ceea ce se ilustrează prin punerea pietrei; și El a fost lepădat de ei. Dar această profecție a avut o mai mare și mai desăvârșită împlinire în anul 1918, când Domnul a apărut în Templul său. Cum arată dovada adusă mai sus, Dumnezeu în anul 1914 și-a așezat Împăratul pe tronul său. Procedura aceasta a fost prezisă de Iehova în psalmul 2, vers 6. „Totuș, Eu am uns pe Împăratul meu, pe Sion, muntele meu cel sfânt.” Atunci a început războiul în cer, care era o mare probă sau încercare pentru Isus, deoarece a avut de purtat o luptă contra lui Satan, și cu trei ani și jumătate mai târziu, în anul 1918 Isus a venit la Templul său. Atunci s'a oferit El ca Împărat acelorora, cari pretindeau că sunt poporul lui Dumnezeu. La așezarea pietrei de unghiu în mic în anul 33 după Christos, preoții ca conducătorii poporului, cât și aproape întreg poporul iudeu au lepădat pe Christos Isus, ca Împărat, reprezentat prin „piatra de unghiu”. În acelaș fel, în anul 1918 și deatunci preoțimea „creștinismului organizat” sau a „Creștinătății”, a lepădat pe Isus ca Împărat și în locul Lui a ales Liga Națiunilor, o parte a organizației Diavolului. În cazul întâi, cu ocazia împlinirii în mic, când Domnul s'a pre-

zentat, câțiva iudei puțini la număr cu bucurie l-au primit. Când așezarea pietrei s'a împlinit în mare, cei consacrați cu adevărat cu strigăte de bucurie l-au primit ca împărat. În ambele cazuri corespundeau următoarele cuvinte acelorora, cari au neglijat sau au refuzat să-l primească ca Împărat: „Isus le-a zis: N'ați citit niciodată în Scripturi că: Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri? Deaceia, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; pe acela, peste care va cădea ea, îl va spulbera.” — Matei 21:12—14.

Acela, care prin dovădă de devotament fără rezerve și credincios față de Dumnezeu a purtat roadele Împărăției, era cuprins de bucurie, de atunci decând știe, că piatra de unghiu a fost depusă. Acești creștini sunt descriși cași unui cari declară: „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirei. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” — Psalm 118:22—24.

Când Christos Isus la venirea în Templul său s'a oferit de Rege, pentru mulți, inclusiv așa-numita „Creștinătate organizată” ca întregă, precum și alții mulți, cari au afirmat că sunt cu totul devotați Domnului, a devenit o „piatră de poticnire”. Unii dintre ei au schiopătat deasupra pietrei și au căzut; iar peste alții piatra a căzut și i-a zdrobit. Apostolul referindu-se la aceasta a zis: „Căci este scris în Scriptură: Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut. Dar pentru cei necredincioși, piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului, și o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea pentru că nu au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiți.” (1. Petru 2:6—8) Aceasta este întocmai ceea ce a prezis profetul lui Dumnezeu. (Isaia 8:14) În armonie cu aceste profecții, faptele arată că așa-numita „Creștinătate organizată” dela 1918 a lepădat pe Domnul și Împărăția sa și a schiopătat și a căzut. Pe mai departe arată faptele că mulți dintre aceia, cari au afirmat, că sunt cu adevărat consacrați Domnului, nu au putut rezista în probă, ci au schiopătat și au căzut.

Prin profetul său Daniel, Dumnezeu descrie ne

Impăratul său Uns ca pe o piatră, care „s'a des-
făcut fără mână de om". Muntele este un simbol
al organizației lui Dumnezeu, numit Sion, din care
iese la iveală Christos, Unsul. (Romani 11:26)
Această piatră, anume Regele uns al lui Dumnezeu,
va zdrobi pe organizația lui Satan și va întemeia
Impărăția de dreptate a lui Dumnezeu între
oameni. — Daniel 2:35, 44, 45.

Cuprins pe scurt, faptele arată că Dumnezeu
în anul 1914 a așezat pe tronul său pe Impăratul
Lui că aceasta semnaleză începutul întemeierii
Impărăției sale; că mai departe nemișlocit după
aceasta a urmat războiul din cer, când Satan a fost
asvârlit jos din cer; că la trei ani și jumătate mai
târziu, anume în anul 1918 Domnul a sosit la
Templul său și pe servii săi i-a adus în fața sa,
ca să facă socoteala cu ei și să-i judece; mai de-
parte că dela acel timp încoace Christos în calitate
de Rege a fost prezentat tuturor aceloră, cari au
mărturisit că sunt urmașii Domnului, când mulți
dintre aceștia l-au lepădat, iar de alții a fost
primit cu bucurie; și aceste fapte arată progresul
Impărăției lui Dumnezeu de pe pământ. Ea a luat
început în 1914 și acuma progresează mai departe.
Anul 1911 indică „începutul durerilor", și aceste
dureri peste lume continuă. Cu toate acestea ade-
vărații unși ai lui Dumnezeu se bucură, nu doar
din pricina strămătorărilor și suferințelor care s'au
abătut peste semenii lor, ci asupra faptului, că a
sosit ziua liberării, și că liberarea aceasta va fi
adusă de Regele uns al lui Dumnezeu.

Venirea Domnului la Templul său pentru încercare
și probare trebuie să aibă un bun motiv. Cu
ocazia progresării lucrului său în legătură cu în-
temeierea Impărăției sau domniei sale de pe pământ,
Domnul trebuie că a făcut ceva pentru cei
bineprimiți de el. Descopere Sfânta Scriptură ce
trebuie să facă cei probați? Și în ce constau mă-
surile progresive de acum în legătură cu întemeierea
domniei de dreptate dumnezeiască?

Iehova face în timpul prezent o lucrare minu-
nată între popor. Lucrarea aceasta a prezis-o cu
multă vreme înainte prin profeții Lui, și a și mo-
tivat aceasta. „Domnul zice: Când se apropie de
mine poporul acesta, mă cinstește cu gura și cu
buzele, dar inima lui este departe de mine, și
frica pe care o are de mine, nu este decât o în-
vățătură omenească. De aceea voi lovi iarăși pe
poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce
mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților
lui va pieri, și priceperea oamenilor lui price-
puți se va face nevăzută." (Isaia 29:13, 14) Pro-
feția aceasta s'a împlinit în mic când Isus era
pe pământ. Ea își găsește împlinirea ei desăvâr-
șită în măsură deplină la venirea Lui la Templul
său. În timpurile din vechime, preoțimea evreiască
compusă din farisei și asociații lor, așa a educat
poporul, ca cu buzele lor să se apropie de Dom-
nul, dar inimile oamenilor erau departe dela El.
Oamenii au urmat prescripțiunile, și Cuvântul lui
Dumnezeu a fost neluat în seamă.

Dumnezeu a dat atâtea dovezi nenumărate și bă-
tătoare la ochi pentru ca toți cei ce cercetează

în Cuvântul lui Dumnezeu, să poată pricepe, că
a sosit Impărăția sa; însă dovezile aceste sunt
disprețuite de către preoțime și asociații lor, și a-
tenția poporului este abătută dela aceasta. Preo-
țimea pe mulți oameni îi amăgește, dar pe Dum-
nezeu natural că nu-l poate amăgi, și lucrarea Lui
minunată pe care o face, nu o pot împiedeca. Tim-
pul a sosit pentru a face lucrarea aceasta; și cu
toate că în calitate de servii Lui folosește uneltele
cele mai slabe, nici o putere nu poate să pună
stavilă progresării acestei lucrări. În lucrarea a-
ceasta minunată se cuprinde mărturia, care se dă
popoarelor de pe pământ despre Iehova și domnia
Lui dreaptă, care se va întemeia acuma. Ce pri-
vește lucrarea vizibilă actuală, aceasta nu se
execută de niște oameni cu o vază publică însem-
nată, ci dimpotrivă de cei blânzi și umiliți cu
inima. Dumnezeu nu a încredințat lucrarea sa
preoțimei cu mare vază și prea onorale, ci a cinstit
cu aceasta pe niște oameni disprețuiți în lume, dar
Lui devotați pedepșin. Acest fapt face lucrarea a-
ceasta cu atât mai minunată, cu cât în rezultatele
ei așadar se manifestă puterea lui Dumnezeu prin
oameni imperfecti.

În anul 1914 s'au ivit evenimentele, care au in-
ceput să împlinească profeția cea mare a lui Isus
despre sfârșitul lumii. Războiul mondial, foame-
tea, ciuma, revoluțiile și cutremurile de pământ
— toate aceste dureri urmând una după alta în
scurte intervale — pentru urmașii credincioși
ai Domnului înseamnă o veste bună. Cum se pot
numi astfel de evenimente grozave, o veste bună?
Suferințele oamenilor într'adevăr nu înseamnă o
bucurie; dar întrucât aceste evenimente s'au pe-
trecut în exactă împlinire a profeției, dovedesc ele
irevocabil, că lumea a ajuns la sfârșit, și că a
sosit timpul pentru Christos, care are dreptul,
ca să-și înceapă domnia. În aceasta a constatat ves-
tea bună, care în așa măsură a îmbucurat inimile
păzitorilor credincioși. Aceasta a fost începutul ce-
lui mai important eveniment din istoria omenească,
deoarece atunci a început domnia de dreptate a
lui Dumnezeu. Acesta a fost evenimentul după care
au privit cu așteptare adevărații urmași ai Dom-
nului Isus timp de peste 1800 de ani și despre
care profeții sfinții au profețit timp de peste
4000 de ani. Pentru astfel de urmași ai lui Isus,
cari au recunoscut înțelesul evenimentelor cari s'au
ivit în anul 1914, a fost sosit un timp de chiot,
de plăcere și cântec iubilar de laudă izvorite
din inimi umplute cu recunoștință, pentru lauda
Dumnezeului, Atotputernic, și spre lauda Fiului
său iubit, al regentului de drept al pământului.
Acest cântec de bucurie care a fost intonat pe a-
tunci de cei credincioși, răsună deatunci cu o în-
sufletire crescândă.

Înainte ce Christos Isus a venit la Templu, nici
urmașii cei mai devotați nu au avut o price-
pere clară despre ceea ce trebuie să facă. Răz-
boiul mondial a ajuns în anul 1918 la sfârșit,
și în același timp a venit Domnul la Templul său.
Unii, pe cari Domnul i-a găsit credincioși și i-a
numit „servul înțelept și credincios", i-a luminat

cu fulgerele din Templul său, ca să aibă o pricepere clară cu privire la aceea, că ce se cere dela dânsii. (Apocalips 11:19) Lucrurile minunate care s'au întâmplat dela 1914, au adus păzitorilor credincioși o așa măreață și bună veste, încât Cuvintele lui Isus au devenit mai clare pentru ei, ca oricând mai înainte. Domnul a pus capăt războiului mondial pentru un anumit scop; scopul urmărit de El aici a fost, ca să dea ocazie credincioșilor, ca să vestească poporului această veste bună înainte de sfârșitul definitiv. Isus a zis: „Această Evanghelie a Impărăției va fi propovăduită tuturor națiunilor depe pământ, ca să le slujească de mărturie, și după aceea va veni sfârșitul.” (Matei 24:14) Adevăratul înțeles al acestor cuvinte nu s'a putut înțelege mai de grabă, decât numai după ce a venit Domnul la Templul său. Cu cuvintele „această Evanghelie”, a făcut indicație la vestea bună, stând în faptul, că a sosit sfârșitul lumii și timpul când Iehova își va pune în activitate domnia sa cea dreaptă.

Prin aceasta Prințul Păcii a dat fraților săi mai tineri o poruncă decisivă, pe care trebuie s'o împlinească; și toți cei ce îl iubesc și cari iubesc pe Dumnezeu, ascultă de porunca Lui, și pentru aceasta se bucură de favoarea deosebită a lui Dum-

nezeu. (Ioan 11:21) Ținerea acestei porunci înseamnă, a se împărtăși la lucrul mare și minunat, pe care îl face acum Dumnezeu pe pământ. În ce constă lucrul acesta? Isus răspunde că constă întru vestirea acestei vești bune, care se va pune tuturor popoarelor ca o mărturie. Natural că aceasta înseamnă, că trebuie mărturisit popoarelor și domnitorilor depe pământ; că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu și izvorul vieții și a orice binecuvântare. Domnitorilor depe pământ trebuie dat în știre, că a sosit timpul, când guvernarea lui Dumnezeu va prelua conducerea împrejurărilor oamenilor. „Prinsonerii” din diferitele sisteme religioase trebuie să primească o ocazie, ca să primească vestea adevărului, pentruca inimile lor să se bucure. Poporul trebuie să primească o ocazie să audă adevărul; și pentru aceasta oamenilor trebuie să li se ridice steagul, ca să înțeleagă că în viitorul apropiat îi așteaptă niște stări mai bune; și tot acesta trebuie făcut, înainte ce vine „ziua cea mare a Dumnezeului. Atotputernic”, în care organizația lui Satan trebuie să piară.

W. T. din 1 Iulie 1933.

MOARTEA MIELULUI LUI DUMNEZEU

O GLOATA și mai marii preoților și fariseilor mergeau sub conducerea lui Iuda Iscariotul, trădătorul, spre grădina Getsemane și acolo au pus mâna pe Isus, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Apostolul Petru ar fi împiedecat arestarea lui Isus, Isus însă l-a muștrat și i-a poruncit, ca să-și bage sabia în scut. „Gloata și mai marele și slujitorii au apucat pe Isus și l-au legat”, ca să fie ascultat de funcționarii religioși iudei înaintea judecătoriei.

Cea mai înaltă curte de casație, membrii cărora au știut, că Isus va fi arestat, era deja constituită. Era împotriva legii că această judecătorie înaltă se întrunește la ședință timp de noapte. Inșă preoții, fariseii, cărturarii, oamenii bogați și politicienii conducători, din cari se compunea judecata aceasta, au fost dispuși, ca să nesocotească legea. Preoții mari, oamenii de frunte, chiar toți conducătorii religioși ai iudeilor erau adunați acolo, ca să ajute șefului conspirator, Satan Diavolul și să execute scopul său. Alât de hotărât și-au propus să nimicească pe Isus, încât preoșimea și asociații lor de martori mincinoși au căutat cu tot prețul să-i aducă judecata de moarte. (Matei 26:59) Membrii acestei judecătorii care aveau renumele de o corporațiune demnă, iubitoare de dreptate, acum erau cu totul schimbați; deoarece Cel rău a plantat în inima lor scopul său de a omorî pe cel nevinovat. Intrucât nu au putut găsi martori cari ar fi putut dovedi despre ceva purtare vinovată a lui Isus, membrii acestei judecătorii diavolești — cu violarea legilor și procedurii judiciare a lor — au silit pe acuzat, pe Isus, ca să depună

mărturie despre sine însuș. Preotul mare punându-se în locul procurorului, și violent a pus întrebarea: „Să ne spui dacă ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu”. (Matei 26:63) Isus i-a răspuns: „Tu ai zis”. În urma acestei mărturisiri a fost găsit vinovat de ocara lui Dumnezeu, și judecata curții a fost: „Este vinovat pentru moarte”. — Matei 26 versurile 63—66.

Când vor învăța oamenii să priceapă expresiunea inspiratului martor al lui Dumnezeu făcută cu multă vreme înainte, că Satan este dumnezeul lumii acesteia, că el a orbit cugetele oamenilor? (2 Corinteni 4:3, 4) Nu se poate oare cunoaște ușor că chiar judecătorii țărilor, împlinesc voința rea a lui Satan, dacă acesta așa voește? Inșă Domnul Dumnezeu, în curând va conduce pe oameni la cunoștința, că Iehova este Dumnezeu, și că calea lui dreaptă în curând îi va libera. Deci lasă să progresăm cu cercetarea executării scopului lui Dumnezeu, pentruca să putem avea un motiv să ne bucurăm.

Cel fără scut, nevinovat, drept stătea înaintea acestei judecăți și fără vre-un motiv a fost găsit vinovat pentru moarte. Pentru întărirea sentinței a fost apoi târât înaintea înaltului reprezentant politic. Cu toată această domnitor și tovarăș de legământ al finanței și a preoților, nu a găsit nici o nedreptate în Isus, totuș nu a avut curajul moral, să-l pună în libertate. Nici astăzi nu sunt stările altcum.

Imprejurările au oferit cea mai favorabilă ocazie pentru Diavol și el a ținut o mână aspră peste toți servii lui, cari au conlucrat în această

afacere blestemată. Îngăduind năvalei preoțimei căpetenia politică a consimțit cu sentința de moarte a procedurii judiciare. Atunci Pilat, ca să scape de răspunderea pentru sentință, a luat un vas de apă, și-a spălat mâinile în prezența poporului și a strigat: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia”. Iudeii bucuroși au luat asupra-și vina, și apoi Isus a fost lirit și executat. —Matei 27 versurile 21, 25.

Fătăria și batjocura vin dela Diavol. Nimenea din cei ce au spiritul Domnului, nu ar recurge la astfel de mijloace. Isus a zis: „Eu sunt Fiul omului”. Satan, dușmanul a cugetat, că acuma Isus este în ghiarele sale. El a voit să încerce cu dispreț Numele Fiului lui Dumnezeu și a îndemnat gloata, ca să-l batjocorească în felul acesta. Diavolul a știut, că dacă lasă acuma să se batjocorească Fiul lui Dumnezeu, prin aceasta defaimă pe Tatăl. Pentru aceasta a pus în mișcare pe reprezentanții lui pământeni să facă o mulțime de ceremonii cu el. Mai întâi au învelit pe Isus într-o manta de purpură, care ilustrează demnitatea de rege; apoi i-au făcut o cunună de spini și au pus-o pe capul Lui ca un simbol al autorității sale; apoi i-au dat un toiag în mână ca un simbol al dreptului său de domnie și în sfârșit au îngenunchiat înaintea lui în semn de venerațiune fățarnică, și au zis în batjocură și hulă: „Fii salutată Rege al Iudeilor!” Într-adevăr aici s'au împlinit cuvintele profetului: „Ocările celor ce te ocărăsc pe Tine, au căzut pe mine.” (Psalm 69:9) Diavolul a batjocorit pe Dumnezeu cu ocazia aceasta, cu toatăcă L-au batjocorit încontinuu, totuș aceste ocări au ajuns acuma un punct culminant, și au fost aruncate pe Fiul său iubit.

Satan, dușmanul nefiind mulțumit cu atâta, dădu o dovadă pe maideparte a urii sale neînfrânate, întrucât a îndemnat pe salahorii lui, ca să scuipe pe Domnul Isus, să smulgă toiagul din mână și apoi să-l lovească cu el. După toate aceste ceremonii de batjocură Isus din nou a fost îmbrăcat în hainele sale proprii, și s'au făcut celelalte pregătiri pentru crucificarea Lui. Ca o ocară pe maideparte i s'a dat să bea oțet amestecat cu fiere. După aceasta a fost cusut cu cuie pe cruce în mod grozav și astfel predat morții rușinoase, pe care o cunosc oamenii. Preoții mari și alți membrii a preoțimei și-au arătat ura lor răutăcioasă și mai mult prin aceea că s'au făcut conducătorii gloatei și au batjocorit și ocărit pe Isus în timp ce alărna pe cruce. Noi vedem, că Dumnezeu a îngăduit aceasta, penitruca Satan și salahorii lui să-și ajungă punctul culminant al negleguirii. Numai apoi a făcut Dumnezeu cunoscut, că a luat cunoștință de ceea ce s'a petrecut, și că la El este orice putere.

Timp de trei ore țara a fost acoperită cu întunecime groasă. Astfel a arătat Iehova simbolic că cu plecarea Fiului său iubit va veni o întunecime adâncă pe pământ. Când s'a sfârșit întunecul, Isus a strigat cu voce tare și a murit. În momentul când Isus a murit, Iehova a lăsat să se cutremure pământul Munții au fost zguduți și stâncile s'au

despicat. În templu era o perdea mare, lungă de treizeci coși, lată de treizeci coși și groasă de patru țoli, care în clipa morții lui Isus s'a rupt în două de sus până în jos. (Matei 27:51) O mare frică și groază nespusă a cuprins pe aceia, cari aveau însărcinarea să fie martorii răstignirii, când au văzut această manifestare a puterii lui Iehova. Ei au spus despre Isus: „În adevăr acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” Niciodată înainte și niciodată după aceea, nu s'a arătat la moartea vreunui om o astfel de manifestare a puterii lui Dumnezeu. Poporul iarăș a primit învățătura dela Iehova, că El Iehova este Dumnezeu. La timpul său unii vor trage învățătura din timpul acesta.

Trupul lui Isus a fost pregătit pentru înmormântare și așezat în noul cavou dela Arimathia. Moștenitorul tronului Impărăției lui Dumnezeu era mort. Cu o bucurie răutăcioasă și-a dat seama Satan dușmanul, că el a câștigat lupta cea lungă și acuma poate că este și mai mare decât Dumnezeu. Așa și-a sfârșit traiul pământesc unicul om bun și adevărat, care a trăit vre-odată pe pământ. El era fără vină, fără pată sau fără păcate. El era sfânt, nevinovat, nepătat și deosebit de cei păcătoși. El era fiul lui Dumnezeu și până la acest timp cu credincioșie și-a împlinit partea din programul dumnezeesc.

În timpul hotărât de Dumnezeu proba trebuie să vină peste fiecare om, ori că iubește dreptatea și vrea să asculte de Dumnezeu, ori că iubește răutatea și vrea să umble pe o cale rea. Fiecare creatură inteligentă trebuie să aibă o ocazie ca să se folosească de un astfel de drept de liberă alegere. Cărturarii, fariseii și alții au primit această ocazie la crucificarea lui Isus. Unii dintre iudei, cari au conlucrat la aceea, ca să fie Isus omorât, erau lipsiți de cunoștința că El este Fiul lui Dumnezeu. Unii din clasa stăpânitoare asemenea era în neștiință despre aceasta. (Fapte 3:17) Cărturarii, fariseii și preoții însă nu au fost în neștiință; și chiar Iuda nu era în necunoștință, și natural că însuș Diavolul încă nu a fost în neștiință. Acelora cari au păcătuit fără cunoștință contra Domnului Dumnezeu și contra lui Christos Isus, li se va ierta. Accia însă cari au știut că El a fost Christosul, accia au păcătuit contra Spiritului Sfânt. „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Spiritului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” — Matei 12:32.

Există în timpul nostru unii, cari știu că Isus Christos este Regele Regilor și Domnul domnilor; și cari știu maideparte că un număr de oameni umiliți din popor simplu dă mărturie despre aceste lucruri. Și totuș acești bărbați întunecați și înțelepți în ochii lor poartă un exterior prefăcut spre priveliște, se mândresc cu Numele Domnului Isus și afirmă că îl reprezintă pe El; în timp ce păcătuiesc cu voia împotriva luminei, pe care o au, întrucât persecută pe aceia, cari în liniște și statornic vorbesc despre scopul mare de mântuire a lui Dumnezeu. Domnul Isus se referă

la clasa aceasta în parabola despre capre și oi. — Matei 25:31—46.

A păcăluit împotriva Spiritului Sfânt, nu înseamnă a păcăliti împotriva unei creaturi sau a unei persoane, ci a proceda contra luminei adevărate. Spiritul Sfânt este puterea nevăzută a lui Dumnezeu care luminează cugetele oamenilor. A păcăliti împotriva Spiritului Sfânt înseamnă deci a apuca cu voia și intenționat o cale contrară

unei cunoștințe proprii despre dreptate și nedreptate. Cel ce păcătuiește contra Spiritului Sfânt acela are o inimă rea; adică un altare nu ține seamă nici de legea lui Dumnezeu, și nici de drepturile altora, ci în ciuda unei cunoștințe mai bune își dă silința să facă rău, pentru a-și ajunge scopurile egoiste.

W. T. din 1 Iulie 1933.

PENTRUCÉ NU A ÎMPIEDECAT DUMNEZEU?

INAINTE cu nouăsprezece sute de ani a fost răstignit pe cruce de dușmanii săi Isus Christos, unicul fiu al lui Dumnezeu și a murit, cașicum ar fi fost un nelegiuit din aceea clasă ca sclavii cei mai de rând. Dumnezeu nu ar fi putut împiedeca moartea Fiului său iubit? Noi vedem că Dumnezeu este atotputernic, și din aceasta rezultă, că El ar fi putut împiedeca moartea Fiului său iubit. Dacă Isus a fost sfânt și fără prihană, atunci pentruece a trebuit să moară? Când a părăsit înălțimile cerești, ca să vină pe pământ și să devină om, voința lui Dumnezeu a fost, ca El să moară ca un om, pentrueca să câștige marile preț de răscumpărare pentru oameni. A fost de lipsă ca să moară omul desăvârșit, pentrueca neamul omenesc să poată primi ocazie, să câștige viață. Pentruecă aceasta este așa, Satan este mai puțin de condamnat pentruecă a făcut complot să ucidă pe Isus și a afățat pe oamenii, cari îi făceau voia lui, ca să ucidă pe Isus? Nicidecum. Dumnezeu nu a dat lui Satan imputernicirea, ca să ucidă pe Isus; precum nici pe altcineva nu a imputernicit, ca să facă o conspirație, ca să nimicească pe Isus. Satan a căutat cu intenții rele să cauzeze moartea lui Isus, deoarece a știut, că Isus era Fiul lui Dumnezeu, și deoarece a așteptat și s'a temut, că Isus va fi făcut Rege peste oameni și dela el se va lua domnia.

Fariseii, cărturarii și alții, cari cu deplină conștiință au luat parte la aceea, ca să ucidă pe Isus, au făcut aceasta — cum au recunoscut ei inșiși — din frică, că își vor pierde pozițiile și slujbele ocupate în popor. (Ioan 11:47, 48) „Satan nu a avut puterea, ca să ia viața lui Isus, dacă Isus ar fi rugat pe Tatăl său, ca să-și folosească puterea Lui nemarginită pentru El. Când Petru a tăiat nasul servului marelui preot, a zis Isus: „Atunci Isus i-a zis: Puneți sabia la locul ei; căci toți ceice scot sabia, de sabia vor peri. Crezi că n'ași putea să rog pe Tatăl meu, care mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor implini Scripturile, cari zic, că așa trebuie să se întâmple?” — Matei 26:52—54.

Isus era atât de devotat Tatălui său, încât nu a voit să facă nimic împotriva voinței Lui. El a zis: „căci m'am pogorit din cer ca să fac, nu voia mea, ci voia Celui ce m'a trimis.” (Ioan 6:38) „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Așa cum mă cunoaște pe mine

Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu îmi dau viața mea pentru oile mele. Mai am și alte oi cari nu sunt din staulul acesta, și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul meu, și va fi o turmă și un păstor. Tatăl mă iubește pentruecă îmi dau viața, ca iarăș s'o iau. Nimeni nu mi-o ia cu silă, ci o dau Eu dela mine. Am putere s'o dau, și am putere s'o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o dela Tatăl meu.” — Ioan 10:11, 15—18.

Fiindcă Isus a știut, că era voia Tatălui său ca să moară, de bunăvoie a mers în moarte, și nici n'a voit să se roage pentru puterea, care ar fi putut interveni, ca să împiedece aceasta. Domnul a fost răstignit de câțiva iudei. (Fapte 2:36; 7:52) Acela însă, care i-a îndemnat să procedeze astfel, era Satan, Diavolul. Dumnezeu a permis o astfel de moarte a Fiului său în înțelesul, că El nu a împiedecat moartea. El nu a împiedecat moartea Lui, deoarece voința Lui a fost ca Isus să moară; pentrueca scopul Lui să fie executat. El ar fi putut aranja moartea Fiului său în alt fel; însă deoarece Satan a umblat cu rea voință ca să ucidă pe Isus, astfel Dumnezeu nu a împiedecat pe Diavol, ca să-și arate stricăciunea lui deplină. În acelaș timp El a pus la probă pe unii, cari erau apliceți ca să urmeze pe Satan. Dumnezeu a știut bine, că va ridica pe Isus din nou din moarte.

Pentru oameni este de cea mai mare importanță să înțeleagă pentruece a murit Isus. Numai printr-o înțelegere potrivită a chestiunii acesteia va putea omul să recunoască iubirea cea mare a lui Dumnezeu, pe care a arătat-o oamenilor, și pe care o arată încă.

În timp ce progresăm mai departe în tratarea scopului dumnezeesc, cum se împlinesc și se descopere prin Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că Iehova voiește să libereze neamul omenesc de păcat și moarte și de toată puterea celui rău. Cine este deci acela, care va libera pe oameni din această robie? Care sunt condițiunile legale? Când se va întâmpla aceasta și în ce fel? Aceste întrebări sunt de cea mai mare importanță. Răspunsul la această întrebare stă în directă legătură cu moartea lui Isus. Liberarea putea să aibă loc numai după răscumpărare. Spus cu alte cuvinte, numai după ce mai întâi sunt răscumpărate drepturile omului, poate omul să fie mântuit. Pentru aceasta este nemerit aici, ca să examinăm chestiunea răscumpărării. Pe lângă aceasta se va cla-

rifica, pentru ce a trebuit să moară omul desăvârșit Isus.

Adam era un om desăvârșit când era în grădina Edenului. Din pricina păcatului însă a fost osândit la moarte. Legea exprimată a lui Dumnezeu a prelinș, ca călcătorul legii să moară. Dreptatea însă a cerut executarea judecării, și aceasta a însemnat moartea lui Adam. Dacă o sentință a unei judecări pământești de ultima instanță, s'a ridicat la putere, atunci nu există nici o putere care ar putea să răstoarne sentința aceasta. Din motive mult mai serioase își găsește aplicare această regulă asupra judecării lui Dumnezeu. Cum a judecat pe Adam la moarte, judecata aceasta a ajuns definitivă, și a trebuit să fie executată. Dumnezeu nu-și poate răsturna sentința sa proprie. Dumnezeu nu se poate contrazice pe sine. Pentru aceasta era cu neputință ca legea aplicată asupra lui Adam să se înlătore sau să se răstoarnă. Este însă consecvent cu totul, ca o astfel de sentință definitivă adusă în cazul amintit, să fie mulțumită prin înlocuire.

Următorul exemplu să servească de ilustrație: Să presupunem, că Gogu a câștigat împotriva lui Andrei o ordonanță de plată adjudecată de cincimii lei, ceea ce a fost întărită la ultima instanță judecătorească. Sentința aceasta a fost transformată în judecată, la care în caz de neplată, se poate aplica închisoarea. Datorasul este băgat în temniță, deoarece nu-și plătește datoria. Andrei însă are un tată, care-l iubește, și tatăl aduce cincimii lei, și-i predă creditorului recunoscut de judecătorie Gogu, care primește banii drept plată. În urma acestei scene judecata cere, ca sentința executată să se ridice și Andrei se eliberează din închisoare. Aceasta este o procedură de judecată uzitată și dreaptă.

Aceeaș procedură se aplică cu mai mare efect la Curtea de Casație a lui Iehova. Dumnezeu, în armonie cu El însuși a putut să ordoneze, ca sentința de pedeapsă împotriva lui Adam să fie mulțumită. Aceasta însă a trebuit să se facă într'un mod legal, anume într'un mod care este în armonie cu legea lui Dumnezeu. Ce a prelinș deci legea? A cerut „viață pentru viață”. (5. Moise 19:21) Un om desăvârșit Adam a fost judecat la moarte. Pentru aceasta legea a pretins o viață omenească desăvârșită. Prețul pentru răscumpărare, pentru mulțumirea sentinței de judecată printr'un înlocuitor, care ar fi cauzat eliberarea lui Adam, a trebuit să fie o viață, care era exact de aceeaș valoare cu viața, pe care Adam a pierdut-o prin judecată. Cu alte cuvinte: Numai o creatură omenească desăvârșită, care era aplecală să meargă în moarte, putea să corespundă cerințelor legii dumnezeiești.

Intreg neamul omeneșc se coboară dela Adam, și din pricina aceasta toți au fost născuți în nedreptate și concepuți în păcat. (Romani 5:12; Psalm 51:5) Din această rezultă, că nu era pe pământ nici o creatură omenească, care ar fi putut mulțumi cerința dumnezeiască, pentru ca prin înlocuire să înlătore sentința rostită asupra lui A-

dam. O oareșcare presupunere, că mulțumirea i s'ar atribui dreptății, nu poate să fie adevărat. Dreptatea a fost mulțumită cu moartea lui Adam. Aceea pedeapsă sau aceea sentință judecătorească l-ar fi ținut pe Adam în moarte pentru totdeauna, dacă nu s'ar fi dat o înlocuire de egală valoare cu Adam, care să pășească în locul lui Adam, pentru ca să facă destul cerințelor judecării și pe Adam să-l elibereze. Înlocuirea trebuie să fie viața unui om desăvârșit.

Nu se putea folosi oare un inger sau o creatură cerească pentru ca să ia asupra sa sentința rostită împotriva lui Adam, și să-l elibereze de sentința de moarte? Răspunsul este: Aceasta nu se poate întâmpla, pentru că legea lui Dumnezeu nu poate să prinească nici mai mult, nici mai puțin decât alăta cât pretinde sentința de pedeapsă; dealtfel Dumnezeu s'ar contrazice, și aceasta este cu neputință. Satan aici iarăș a folosit viclenia sa și hoșia sa, ca să orbească omeneșca față de adevărata filosofie a jertfei de răscumpărare. El a pus în mișcare pe reprezentanții lui pământeni, cari au umblat în numele Domnului, ca să învețe poporul, că Isus Hristos când a petrecut pe pământ, ar fi fost de natură dumnezeiască, și nu om; și că El a murit ca o ființă dumnezeiască. Minte sănătoasă poate să vadă, că Dumnezeu ar fi nedrept dacă ar pretinde așa ceva. Aceste concluzii greșile pe mulți oameni i-a abătut dela Dumnezeu și Cuvântul său.

Noi vedem așadar, că legea a cerut viața unei creaturi desăvârșite, și deoarece toți urmașii lui Adam au fost imperfecti, și sunt, atunci s'ar fi rămas într'o stare disperată. Chestiunea este exprimată de profetul lui Dumnezeu cu următoarele cuvinte: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării.” (Psalm 49:7) În aceste împrejurări găsiți-vă oare Dumnezeu îngrijire pentru răscumpărare? Scriptura răspunde pozitiv la aceasta întrebare; ea spune: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi dela moarte. Moarte unde îți este ciurma? Locuință a morților unde îți este nimicirea?” — Osea 13:14.

Aici este cuvântul hotărât al lui Iehova, că El va efectua răscumpărarea pentru neamul omeneșc. Aceasta se va face cu totul sigur: „Eu am spus și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi împlini.” (Isaia 46:11) „Tot așa și Cuvântul meu care ese din gura mea nu se întoarce la mine fără rod, ci va face voia mea și va împlini planurile mele”. — Isaia 5:11.

Din cauza aceasta a devenit Logos, unicul Fiu a lui Dumnezeu „carne și a locuit între noi”. (Ioan 1:14) Cum a putut Logos să se facă om, când El trăia cu Tatăl său pe faza spirituală? La Dumnezeu nu este nimic cu neputință. Cu consimțământul lui Logos, Tatăl a transpus viața Fiului său dela natura spirituală la cea pământească. El a fost conceput în mitra fecioarei Maria prin puterea Spiritului Sfânt, adecă prin puterea nevăzută a lui Iehova. (Matei 1:18) La timpul hotărât a fost născut dela această mamă omenească. (Luca

2:9—11) „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul său născut din femeie, născut sub lege.” (Galateni 4:1) În vinele lui Isus nu curgea nimic din sângele imperfect al lui Adam, deoarece viața lui a fost adusă în existență sau începută prin puterea lui Iehova. Pentru aceasta când s'a făcut om era sfânt, nevinovat, nepătat și deosebit de păcătoși. (Evrei 7:26) Ca om a corespuns exact aceleia ce a fost omul desăvârșit Adam, înainte ce a păcătuit. Pentru aceasta a fost capabil omul Isus, ca să fie răscumpărătorul lui Adam și a neamului său.

Oare omul desăvârșit Isus putea într'adevăr să câștige mântuire pentru Adam și întreg neamul omenească? Răspunsul sună: Da: Dumnezeu așa a hotărât aceasta. Un om a fost tatăl întreg neamului omenească. Un om poate să răscumpere întreaga familie omenească, cum explică aceasta apostolul în scrisoarea sa către Romani (5:18, 19).

Cineva ar putea însă întreba: „Pentru ce lasă Dumnezeu să moară urmașii lui Adam? Doar ei nu stau sub probă.” Să observăm cuvintele apostolului Pavel. El nu spune că toți oamenii au fost judecați la moarte; dar spune, că toți sunt condamnați la moarte. Unde se aduce o sentință de moarte acolo de necesitate trebuie să aibă loc

o cercetare. Condamnare înseamnă însă numai o neaprobare.

Un pod peste un riu — pentru a face un exemplu — se folosește pentru circulație până ce podul devine nesigur; atunci vine condamnat sau declarat de nefolositor, deoarece a devenit nesigur. Aceasta nu este vina podului. Vina este a materialului din care este făcut podul.

Nici un om nu se face el însuș. Nici un copil nu dela sine a venit în lume. Dumnezeu dădu lui Adam și Evei capacitatea, ca să continue plantarea neamului. Fiindcă pe vremea, când s'au folosit de această capacitate a lor, erau imperfecti, și copiii lor s'au născut imperfecti. Dumnezeu nu poate să aprobe ceva imperfect. Imperfecțiunea nu este păcatul copilului, ci vina sau greșala consistă în substanțele din care s'a făcut. Fiindcă stă sub neaprobare, este condamnat. Aceasta condamnare și neaprobare însă sunt rezultatul păcatului lui Adam. Pentru aceasta ajung toți sub condamnare, și Dumnezeu e orânduit, că prin dreptatea Fiului său iubit, darul fără plată a vieții trebuie să ajungă la toți oamenii, întrucât li se dă o ocazie, ca să asculte de Dumnezeu și astfel să câștige viață.

W. T. din 15 Iunie 1933.

TEXTE DE MĂRTURIE PE LUNA SEPTEMBRIE

„Căci Domnul, Cel Prea Înalt, este înfricoșat; El este Împărat mare peste tot pământul.”
Psalm 47: 2.

Cu ocazia inaugurării legământului legii la muntele Sinai scena îngrozitoare ce se oferea tuturor ochilor, era atât de înfricoșătoare, încât cuprinși de frică toți au șipat. Cu ocazia inaugurării legământului nou — sau nemijlocit mai înainte — scena pe care vor vedea-o oamenii va fi tot atât sau mai îngrozitoare decât aceea dela muntele Sinai. Timpul trebuie să vină când popoarele de pe pământ vor cunoaște, că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu. Atunci vor ști dușmanii că El este Dumnezeu. Domnului pământului trebuie să piară, și nemijlocit înainte ce se întâmplă aceasta, vor cunoaște că mâna lui Dumnezeu este aceea, care îi va distruge. Organizația pe care Iehova va folosi-o contra dușmanului, se aseamănă de profetul Ezechil cu „cea mai rea dintre națiuni”. Aceasta arată că va fi cea mai înfricoșătoare, dintre toate câte au fost văzute de ochi omenești.

„Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care stărnește marea și face să-i urle valurile, și al cărui nume este Domnul oștirilor. Eu pun cuvintele mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii mele: — Isaia 51: 15, 16.

Pe vremea când Iehova vrea să-și justifice Numele, trimite pe poporul său, pe care, l-a ales pentru Numele său, și-i poruncește să-i fie martorii Lui; El le spune că El este singurul adevărat Dumnezeu, și că Numele său L-a așezat pe ei și prin aceasta le-a dat o cetate sau un scut deosebit. Aceștia constituie pe ră-

mășița și sunt deosebitele ținte a urgiei Diavolului. Ei însă nu trebuie să se teamă, deoarece poartă Numele lui Iehova, care dă de înțeles scopul Lui cu ei. Iehova le spune: Nu vă temeți de dușman. Voi sunteți martorii mei, și voi umblați în puterea numelui meu. El se descopere aici poporului său uns cu numele „Domnul oștirilor”, anume ca Dumnezeul luptei victorioase, și le dă în știre, că stau sub scutul său. Cu aceasta le dă mângâiere și asigurare deplină.

„Fiul omului, bocește-te pentru mulțimea Egiptului, și aruncă-o pe ea și pe ficele neamurilor puternice în adâncimile pământului, la cei pogoriți în groapă!” — Ezechil 32: 18.

Ezechil nu a avut să se bocească în semn de simpatie față de organizația lui Satan, ci a trebuit să prezinte această profecție în ton învinuitor. Ezechil nu a fost folosit ca să folosească forță contra Egiptului, ci numai să profetească; și în profecția sa trebuie să se bocească „și să spună că trebuie să se prăbușească”. Este deci numai potrivit, că reprezentantul lui Iehova vorbește în mod ironic despre înmormântarea organizației lui Satan. Așa lasă și acuma clasa Ezechil să se audă bocetul asupra organizației dușmane, deoarece la înmormântarea definitivă a lui Satan și „personalităților influente” ale sale, nu va fi de față nici un preot, ca să laude mărirea „notabililor” care se coboară în Hades. Martorii lui Iehova văd, ce va lăsa Iehova să vină prin Christos Isus, și ei povestesc altora despre aceasta, încă înainte ce are loc înmormântarea faptică a bandei lui Satan.